

[Jørgen Jørgensen.]

den at kræve en ret for sig selv, som man ikke vil give andre. Vi har i udvalget sagligt kunnet drøfte de foreliggende problemer, og vi har — jeg i alt fald — sat stor pris på det ærede medlems medarbejde i udvalget, fordi han har en stor indsigt i disse spørgsmål, og jeg tror, der virkelig er vej frem for praktiske resultater. Og mon alligevel ikke erhvervslevet i højere grad er interesseret deri end i nogle almindelige teoretiske diskussioner?

Der er jo ikke noget at indvende imod, at man ved en lejlighed som denne drøfter de større retningslinier for den økonomiske politik, man vil føre, og i forbindelse dermed det spørgsmål, som også det ærede medlem hr. Axel Kristensen har nævnt, om tidspunktet er inde til afbetaling af Englandsgælden og andre problemer af lignende karakter. Men der kommer jo et tidspunkt, hvis der skal være hold i den kritik, man retter mod andre, da man må sige, hvad man selv vil. Og dér er det jeg har efterlyst: Hvor har de ærede medlemmer hr. Axel Kristensen, hr. Weikop og hr. Anker Lau udvist initiativ for at få afviklingen mere fremmet end hidtil, på de steder, hvor de har haft mulighed for at gøre deres indflydelse gældende? Jeg tror, vi tjener dansk erhvervsliv bedst, hvis vi fortsætter på den måde, som vi hidtil har arbejdet på, med en gradvis afvikling, når tiden er inde.

Vi gennemførte ved lovens revision i maj måned en klar formulering af, hvad der var hensigten med denne lov. Vi er i løbet af sommeren blevet underrettet af ministeren om de økonomiske forhold, og vi har taget stilling til adskillige problemer, som har været rejst i forbindelse med en afvikling af restriktionerne. Jeg tror, rigsdagsudvalget kan gøre adskillig nytte og være en værdifuld bistand ved denne afvikling, til gavn for erhvervslivet, hvis vi rent sagligt fører denne linie videre, og jeg vil opfordre de ærede medlemmer til at være med til, når denne debat nu er forbi, at fortsætte arbejdet på at føre den udvikling videre, som er i gang, også hvor de ændrede økonomiske forhold skulle åbne mulighed for en hurtigere afvikling, end vi måske hidtil har regnet med.

Hvad selve lovforslagets indhold angår, er der efterhånden ikke så forfærdelig meget, der er grund til nærmere at drøfte. Man må træffe sit valg: Mener man, at en sådan bemyndigelseslov er nødvendig, eller at den ikke er nødvendig? Der er nemlig nu ikke væsentligt mere tilbage i loven om erhvervsøkonomiske foranstaltninger, end at ministeren ifølge den har en bemyndigelse. Denne bestemmelse er siden ifjor

suppleret med en bestemmelse om, at et rigsdagsudvalg skal have adgang til at følge den økonomiske udvikling, og at ministeren skal henvende sig til dette udvalg og dér drøfte tingene med rigsdagens repræsentanter.

Den bestemmelse i loven, som giver ret til at ekspropriere varelagre — en bestemmelse, som loven har indeholdt, så længe vi har haft den —, har givet anledning til kritik fra visse sider. Såvidt jeg har forstået, er man fra alle sider enig om, at vel kan den være nødvendig i en given situation, men den kan også undværes. Jeg har ingenting imod, at denne bestemmelse glider ud af loven, og derudover er der som sagt meget lidt at ændre ved selve loven. Efter mit skøn drejer det sig kun om, på hvilken måde den bemyndigelse, ministeren får ifølge loven, anvendes, og her har vi, der repræsenterer rigsdagen i vareforsyningsudvalget, et vist ansvar; vi kan tage et initiativ, og vi kan være ministeren behjælpelig med at fremme den økonomiske udvikling indenfor de rammer, denne lovgivning angiver, på den måde, som vi mener tjener dansk erhvervsliv bedst. Herom synes jeg vi alle skulle samle os.

Det ærede medlem hr. Weikop førte igen et stærkt forsvar for den kommission, som han og hans partifæller har foreslået nedsat, og det er der jo ikke noget at indvende imod — det er hans opgave. Jeg tror ikke på, at en sådan kommission vil kunne bringe de gode resultater, som det ærede medlem tror den vil bringe. Hvis denne kommission skal sammensættes, som det ærede medlem og hans parti foreslår det, mener jeg, at medlemmerne i væsentlig grad vil blive gengangere fra vareforsyningsudvalget. Skulle man have en kommission, måtte den dog formentlig kombineres med vareforsyningsudvalget. At have de samme repræsentanter siddende i vareforsyningsudvalget og i en sådan kommission vil dog vist ikke være praktisk; det vil i hvert fald ikke tjene det formål, som forslaget til beslutning angiver: at bidrage til en hurtigere afvikling af restriktionerne. Jeg nærer alvorlig frygt for, at får vi for mange kommissioner og udvalg, vil resultatet blive det modsatte, idet det vil forsinke det hele — men det hører også til de ting, vi kan tale om.

Jeg takker det ærede medlem hr. Weikop, fordi han for så vidt gav tilslutning til de synspunkter, jeg fremsatte angående eksportudvalgene: at det måske ikke var praktisk, at man pludselig ophævede dem. Det ærede medlem mente ganske vist,